

Sygn. akt XXIII Gz 496/16

POSTANOWIENIE

Dnia 30 maja 2016 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie XXIII Wydział Gospodarczy Odwoławczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Wiktor Piber

Sędziowie: SO Magdalena Nałęcz

SO Andrzej Sobieszczański (spr.)

po rozpoznaniu w dniu 30 maja 2016 r. w Warszawie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy w postępowaniu upadłościowym

(...) - Hurt spółki jawnej B.M. K., L. K., P.T. B. z siedzibą w P.

na skutek wniosku syndyka masy upadłości

o umorzenie postępowania upadłościowego

na skutek zażalenia upadłej spółki

na postanowienie Sądu Rejonowego dla m. st. Warszawy w Warszawie

z dnia 24 listopada 2015 r., sygn. akt X GUp 281/15

postanawia:

oddalić zażalenie.

SSO Magdalena Nałęcz SSO W. Piber SSO Andrzej Sobieszczański

Sygn. akt XXIII Gz 496/16

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 24 listopada 2015 r. Sąd Rejonowy dla m. st. Warszawy w Warszawie umorzył postępowanie upadłościowe (...) sp. j. B. M. K., L. K., P. T. Ż. z siedzibą w P..

W uzasadnieniu postanowienia Sąd wskazał, że postanowieniem z dnia 26 czerwca 2015 r. ogłoszona została upadłość dłużnika (...) sp. j. B. M. K., L. K., P. T. Ż. w P. obejmująca likwidację majątku dłużnika.

Według stanu na dzień 3 września 2015 r. łączna wartość środków pieniężnych w masie upadłości wynosiła 1 311, 28 zł.

Postanowieniem z dnia 8 września 2015 r. sędzia-komisarz wezwał trzech wierzycieli upadłego do wpłacenia in solidum kwoty 58 000 zł tytułem zaliczki na koszty postępowania w terminie 14 dni pod rygorem umorzenia postępowania upadłościowego.

Pomimo upływu terminu wierzyciele nie dokonali wpłaty zaliczek.

Zgodnie ze sprawozdaniem syndyka masy upadłości złożonego w dniu 21 października 2015 r. na dzień 20 października 2015 r. w masie upadłości znajdowały się środki pieniężne w łącznej kwocie 962, 20 zł.

Sąd Rejonowy zaznaczył, że żaden z wierzycieli zobowiązanych postanowieniem sędziego-komisarza nie złożył zaliczki na koszty postępowania. Ponadto jak wskazał syndyk stan środków pieniężnych w masie upadłości wynosił 962, 20 zł i nie był wystarczający na pokrycie kosztów postępowania. Środki w ww. kwocie znajdujące się aktualnie w masie upadłości zostaną przeznaczone na pokrycie kosztów części kosztów związanych z umorzeniem postępowania.

Wobec zaistniałych okoliczności, przy braku jakichkolwiek perspektyw uzyskania środków pieniężnych niezbędnych dla dalszego prowadzenia postępowania oraz wobec niewpłacenia zaliczek przez wierzycieli, uzasadnione i konieczne jest umorzenie postępowania upadłościowego.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 361 pkt 2 prawa upadłościowego i naprawczego Sąd orzekł jak w postanowieniu.

Zażalenie na powyższe postanowienie wniósł upadły, zaskarżając je w całości.

Skarżący wniósł o:

1. uchylenie zaskarżonego postanowienia,
2. zwrot kosztów postępowania.

Postanowieniu temu skarżący zarzucił naruszenie:

- art. 361 pkt 2 ustawy Prawo upadłościowe i naprawcze poprzez jego niezastosowanie,
- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych z podstawę orzeczenia polegający na błędnym ustaleniu, że upadły nie posiada płynnych środków umożliwiających pokrycie kosztów postępowania upadłościowego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd Okręgowy, podziela poczynione przez Sąd pierwszej instancji ustalenia faktyczne oraz ich prawną ocenę i przyjmuje je za własne.

Przed przystąpieniem do dalszych rozważań wyjaśnić należy, że mimo wejścia w życie z dniem 1 stycznia 2016 r. ustawy z dnia 15 maja 2015 r. Prawo restrukturyzacyjne (Dz. U. z 2015 r., poz. 978 ze zm.) do rozpoznania niniejszej sprawy zastosowanie znajdą przepisy w brzmieniu obowiązującym przed wejściem w życie tej ustawy. Zgodnie bowiem z treścią art. 449 ustawy Prawo restrukturyzacyjne w sprawach, w których przed dniem wejścia w życie ustawy wpłynął wniosek o ogłoszenie upadłości, stosuje się przepisy dotychczasowe.

Sąd pierwszej umarzając postępowanie upadłościowe kierował się treścią art. 361 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 28 lutego 2003 r. Prawo upadłościowe i naprawcze (tekst jedn. Dz. U. z 2015 r., poz. 233, dalej: „p.u.n.”). Zgodnie z tym przepisem sąd umorzy postępowanie upadłościowe, jeżeli wierzyciele zobowiązani uchwałą zgromadzenia wierzycieli albo postanowieniem sędziego-komisarza nie złożyli w wyznaczonym terminie zaliczki na koszty postępowania, a brak jest płynnych funduszy na te koszty.

W niniejszej sprawie wierzyciele wezwani zostali do uiszczenia zaliczki na koszty postępowania upadłościowego w kwocie 58 000 zł, zaliczka ta nie została jednak zapłacona. Umorzenie postępowania upadłościowego było zatem

dopuszczalne w świetle art. 361 ust. 1 pkt 2 p.u.n. w razie spełnienia drugiej przesłanki, tj. ustalenia, że brak jest płynnych funduszy na pokrycie kosztów postępowania upadłościowego.

Nie ma racji skarżący, który wskazał w zażaleniu, iż w masie upadłości znajdują się płynne fundusze umożliwiające pokrycie kosztów postępowania upadłościowego. Pod pojęciem płynnych funduszy należy rozumieć gotówkę lub przedmioty dające się łatwo spieniężyć. Tymczasem zgodnie ze stanem na dzień 20 października 2015 r. stan środków pieniężnych w masie upadłości wynosił zaledwie 962, 20 zł. Należy wskazać, że w skład masy upadłości wchodzi co prawda nieruchomości oraz liczne ruchomości o znacznej wartości, to jednak czynności prowadzące do ich spieniężenia niewątpliwie wymagają zaangażowania znacznych środków finansowych. Kwota w wysokości 962, 20 zł z całą pewnością nie jest wystarczająca do podjęcia efektywnych działań zmierzających do sprzedaży ruchomości, a tym bardziej nieruchomości wchodzących w skład masy upadłości. Należy zdać sobie bowiem sprawę, sprzedaż masy upadłości musi być poprzedzona inwentaryzacją, a następnie wyceną, ogłoszeniami oraz innymi koniecznymi czynnościami, które co oczywiste wymagają nakładów finansowych. Ponadto do czasu uzyskania środków ze sprzedaży majątku wchodzącego w skład masy upadłości ponoszone być muszą zwykłe koszty postępowania upadłościowego, jak koszty funkcjonowania biura syndyka, koszty obsługi księgowej czy administracyjnej. W celu uzyskania środków na prowadzenie wymienionych czynności zmierzających do likwidacji majątku masy upadłości i w konsekwencji uzyskanie środków na zaspokojenie wierzycieli konieczne było zatem zobowiązanie wierzycieli do złożenia stosownej zaliczki. Niewykonanie tego zobowiązania przez wierzycieli obligował Sąd pierwszej instancji do umorzenia postępowania, ponieważ brak było wystarczających płynnych funduszy w masie upadłości na pokrycie koniecznych wydatków związanych z kontynuowaniem postępowania. Wierzyciele nie wyrazili natomiast woli przynajmniej częściowego sfinansowania kosztów postępowania upadłościowego.

Pomijając fakt niemal całkowitego braku gotówki, nawet gdyby przyjąć tezę upadłego, iż ruchomości wchodzące w skład masy upadłości mogłyby być w rozsądnym i nieodległym terminie spieniężone, należy stwierdzić, że kwoty uzyskane z tego tytułu byłyby niższe od kwoty zaliczki w wysokości 58 000 zł, do uiszczenia której wierzycieli zostali wezwani. Co bowiem istotne, w piśmie z dnia 3 września 2015 r. syndyk wskazał na fakt, że obciążona prawami osób trzecich w rzeczywistości jest znacznie większa część majątku upadłego, aniżeli wynika to z ustaleń poczynionych przez Sąd wniosek dłużnika o ogłoszenie upadłości (X GU 462/15). Syndyk, aktualizując w piśmie z dnia 3 września 2015 r. swoje sprawozdanie, oszacował wartość przedmiotów nieobciążonych wchodzących w skład majątku upadłego na kwotę w wysokości jedynie 14 820 zł. Oznacza to, że w świetle regulacji zawartej w art. 345 ust. 1 p.u.n. jedynie 10% wartości przeważającej części ruchomości będzie mogło zostać przeznaczone na zaspokojenie kosztów postępowania upadłościowego. Stan majątkowy masy upadłości uzasadnia twierdzenie, że suma 10% szacunkowej wartości ruchomości objętych zastawem i wartości przedmiotów nieobciążonych zastawem nie pokryje nawet kwoty zaliczki.

Nie sposób również w okolicznościach niniejszej sprawy podzielić stanowiska skarżącego, że jeżeli w masie upadłości nie ma płynnych funduszy, ale istnieje majątek dający się zbyć, a wierzyciele, mimo wezwania, nie złożyli zaliczki, brak jest podstaw do umorzenia postępowania. Jak już wyżej wspomniano samo prowadzenie postępowania upadłościowego, ale przede wszystkim czynności zmierzające do spieniężenia składników masy upadłości wymagają znacznych środków finansowych. Kontynuowanie zatem postępowania upadłościowego przy braku płynnych funduszy masy upadłości, nawet mając w perspektywie uzyskanie pewnych środków ze sprzedaży jej składników, skutkować musiałoby swego rodzaju kredytowaniem masy upadłości. Ktoś musiałby bowiem wyłożyć środki finansowe na prowadzenie samego postępowania oraz czynności zmierzające do upłynnienia choćby części składników masy upadłości. Co ciekawe skarżący wskazując na możliwość i potrzebę kontynuowania postępowania upadłościowego nie wskazał źródła finansowania postępowania upadłościowego do czasu spieniężenia choćby części składników masy.

W konsekwencji należy stwierdzić, że Sąd pierwszej instancji prawidłowo zastosował przepis art. 361 ust. 1 pkt 2 p.u.n., ponieważ nieuiszczenie przez wierzycieli zaliczki na koszty postępowania upadłościowego i brak płynnych funduszy

na te koszty w masie upadłości całkowicie uniemożliwił kontynuowanie postępowania upadłościowego i obligował Sąd do jego umorzenia.

Uznając, z wyżej przedstawionych względów, podniesione przez skarżącego zarzuty i argumenty za bezzasadne, Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. w zw. z art. 229 p.u.n. postanowił o oddaleniu zażalenia.

SSO Magdalena Nałęcz SSO Wiktor Piber SSO Andrzej Sobieszczański